

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: FS

Tožena stranka: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Izrek

Člen 15(1) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravicah državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EEC je treba razlagati tako, da odločba o odstranitvi državljanov Unije z ozemlja države članice gostiteljice, ki je bila sprejeta na podlagi te določbe, ker ta državljan Unije nima več pravice do začasnega prebivanja na tem ozemlju na podlagi te direktive, ni v celoti izvršena zgolj zato, ker je navedeni državljan Unije navedeno ozemlje fizično zapustil v roku za prostovoljni odhod, določenem v navedeni odločbi. Državljan Unije, v zvezi s katerim je bila izdana takšna odločba o odstranitvi, mora za pridobitev nove pravice do prebivanja na tem ozemlju na podlagi člena 6(1) te direktive, ne le fizično zapustiti ozemlje države članice gostiteljice, ampak mora tudi resnično in dejansko prenehati prebivati na tem ozemlju, tako da ob njegovi vrnitvi na navedeno ozemlje ni mogoče šteti, da njegovo prebivanje v resnici pomeni nadaljevanje njegovega prejšnjega prebivanja na tem ozemlju. Predložitveno sodišče mora preveriti, ali je tako, ob upoštevanju vseh konkretnih okoliščin posebnega položaja zadevnega državljanov Unije. Če iz takega preverjanja izhaja, da državljan Unije ni resnično in dejansko prenehal začasno prebivati na ozemlju države članice gostiteljice, tej državi članici ni treba sprejeti nove odločbe o odstranitvi na podlagi istih dejstev, na podlagi katerih je bila že izdana odločba o odstranitvi tega državljanov Unije, temveč se lahko opre na zadnjenavedeno odločbo, da bi ga prisilila, da zapusti njeno ozemlje.

(¹) UL C 19, 20.1.2020.

Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 22. junija 2021 – Bolivarska republika Venezuela/Svet Evropske unije

(Zadeva C-872/19 P) (¹)

(Pritožba – Skupna zunanja in varnostna politika (SZVP) – Omejevalni ukrepi glede na razmere v Venezueli – Ničnostna tožba, ki jo vložijo tretja država – Dopustnost – Člen 263, četrti odstavek, PDEU – Procesno upravičenje – Pogoji, da se ukrep, ki je predmet tožbe, neposredno nanaša na tožečo stranko – Pojem „pravna oseba“ – Pravni interes – Predpis, ki ne potrebuje izvedbenih ukrepov)

(2021/C 320/07)

Jezik postopka: angleščina

Stranki

Pritožnica: Bolivarska republika Venezuela (zastopnika: L. Giuliano in F. Di Gianni, avvocati)

Druga stranka v postopku: Svet Evropske unije (zastopnika: P. Mahnič in A. Antoniadis, agenta)

Izrek

1. Sodba Splošnega sodišča Evropske unije z dne 20. septembra 2019, Venezuela/Svet (T-65/18, EU:T:2019:649), se razveljavi v delu, v katerem je bila z njo zavržena tožba Bolivarske republike Venezuele za razglasitev ničnosti členov 2, 3, 6 in 7 Uredbe Sveta (EU) 2017/2063 z dne 13. novembra 2017 o omejevalnih ukrepih glede na razmere v Venezueli.

2. Zadeva se vrne Splošnemu sodišču Evropske unije, da o njej vsebinsko odloči.
3. Odločitev o stroških se pridrži.

(¹) UL C 45, 10.2.2020.

**Sodba Sodišča (peti senat) z dne 24. junija 2021 (predlog za sprejetje predhodne odločbe
Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen – Nemčija) – DB Netz AG/Bundesrepublik
Deutschland**

(Zadeva C-12/20) (¹)

(Predhodno odločanje – Železniški promet – Mednarodni koridorji za železniški tovorni promet – Uredba (EU) št. 913/2010 – Člen 13(1) – Vzpostavitev sistema „vse na enem mestu“ za vsak tovorni koridor – Člen 14 – Narava okvira za dodeljevanje infrastrukturnih zmogljivosti na tovornem koridorju, ki ga opredeli izvršni odbor – Člen 20 – Regulatorni organi – Direktiva 2012/34/EU – Člen 27 – Postopek za vlaganje prošelj za dodelitev infrastrukturnih zmogljivosti – Vloga upravljavcev infrastrukture – Člena 56 in 57 – Naloge regulatornega organa in sodelovanje med regulatornimi organi)

(2021/C 320/08)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: DB Netz AG

Tožena stranka: Bundesrepublik Deutschland

Izrek

1. Člen 13(1), člen 14(9) in člen 18(c) Uredbe (EU) št. 913/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. septembra 2010 o evropskem železniškem omrežju za konkurenčen tovorni promet ter člen 27(1) in (2) Direktive 2012/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. novembra 2012 o vzpostavitvi enotnega evropskega železniškega območja v povezavi s Prilogo IV, točka 3(a), k tej direktivi je treba razlagati tako, da je upravljavec infrastrukture, opredeljen v členu 3, točka 2, navedene direktive, v okviru programa nacionalnega omrežja pristojni organ za sprejetje pravil, ki se uporabljajo za postopek za vlaganje prošelj za dodelitev infrastrukturne zmogljivosti, vključno v zvezi z izključno uporabo določenega elektronskega orodja za oddajanje prošelj, v okviru sistema vse na enem mestu iz tega člena 13(1).
2. To, da nacionalni regulatorni organ preverja pravila v zvezi s postopkom za vlaganje prošelj za dodelitev infrastrukturne zmogljivosti v okviru sistema vse na enem mestu, ki so določena v programu omrežja, je urejeno z določbami člena 20 Uredbe št. 913/2010 in te določbe je treba razlagati tako, da regulatorni organ države članice ne more nasprotovati tem pravilom, ne da bi izpolnil obveznosti sodelovanja, ki izhajajo iz tega člena 20, in zlasti ne da bi se z zadevnimi regulatornimi organi drugih držav članic, na katere se nanaša tovorni koridor, posvetoval v prizadevanju – kolikor je mogoče – za enoten pristop.